multiplicatis tris adqte, ngo; indqte, cdo. filius respicit ut tru adqtu Patrē, et Matrē, sicut cgnd
cuj. respicit sint plura obta, illa respicit ut tru ad qtu.

Obs 9° cā 4g: ad ung raong fraleg ń dat alia; sd daret, si una relao poet aliq fundare; g° 2°. ex hoc sequeret pcesus in infitu, sd hoc ē absurdu: g° Ad 1u dquo mg: ń dat alia in eadē linea, cdo; in alia, ngo. Ut Patrnitas referat ad Filiu ń requirit alia Paternitas, qā ē rāo fralis referendi Patrē ad Filiu; ut tn ad aliq Patrnitate referat requirit alia rao: qd insinuat Phus cuj ait qd ad relaong ń dat pr se motus: hoc ē, qd semel pducto fundamto, tro, et rāoe fundandi ń requirit nova āo pducva relaois, sicut ń requirit āo aonis, nec uo uonis &. Ad 2u dg° ans: si sint potes infinitē relaones, cdo; nec inconveniens ē qd in infitu pcessus sequat; si ń sint, ngo.

Ad extiu observa: qd quatuor nurant pprietates relaonis: 1a ē, habere cariu, qd vūe ē si extrema sint qualitates. 2a ē suscipere magis, et minus vel intensive, si extrema sint qualitates; vel extensive, si sint qtitates. 3a, dici ad cverteg mutug, hoc ē, unu explicare in ordine ad aliud. 4a, ēē simul nāa, et cgne, qd intellige de relativis ń specificative, sd reduplicative ut talibus,

rā

rā dicta in loga, ubi invenies; an id fieri debeat una, vel multiplici cgne. Demu observa, og relaong pdicamlē ēē mutug: qā nequit unu pdicamlit referri ad aliud, quin istud, vel sile, vel dissile referat ad illud.

DISPUTAO ULMA. DE ENTE IN CONNEXO

SECO Ia. QUID SIT CNEXIO, ET AN SIT RPTUS TRANSCENDLIS?

Diximus in phyca, cneong ēē impog unius ad existendu sine alio: qug impoa si sit ad existendu sine alio secu īdficato, erit cneo loga; si sit sm impoa phyca, et naalis, erit cneo phyca; si vō sit ēēalis, mepha, et á Deo invincibilis, erit cneo mepha; si autē sit moralis, erit cneo moralis. Diximus ibidē, dpdeg ēē idē ac cneong, qd modo cnexionitē, obliti eoru, qug in phyca dixerant, inficiant, ut á Deo indigeg og, og q exigeg, et dpdeg auferant: cu satis appareat, ista oia imperfeong Deo indigng inferre. Quid autē de hoc sit, in queone sequenti videbimus.

Nunc vō ut prefixo titulo resdeamus, memorare opportet, relaong transcenlē eō differre á pdicamli, qā in ista rāo fundandi saltē indqte cquit á fundam-

damto; secus in illa. Hinc relaty transcdle ex Pre Oviedo e illud qd pt sugmet entitate, et esse g respicit aliud. Pat Didacus Ruiz de Montolla disp. 5a de scia, qu. 1e 2a relaty transcdle definit: id cujus simplex essea nequit scipi sine alio. Ex quo vides qd oneo e impoa unius ad existendy sine alio. Rptus no transcdlis: impoa unius ut pfecte ognoscat sine alio. Sam.

Dico 1o: ois oneo mepha e rptus transcdlis, n autg ois rptus transcendlis e oneo mepha. Pbr 1a pars: qd onectit cy alio n pt ognosci sine illo; sd t in hoc stat rptus transcendlis: go. Pbr 2a pars: hc ognd chymera dicit rpty transcendle ad q chimerg, cy ois ognd sit rptus transcendlis sui ad obty, qd repsentat: ng ois ognd e represtao sui obti; repsentao autg nequit pfecte ognosci quin obty aliquomoo ognoscat; sd illa ognd n onectit cy chimera: ng illa existit, et n chimera: go.

Dico 2o: ois caa sive creata, sive increata, ut pducva effus dicit rpty transcendle ad illy, et ois effus ut talis, dicit rpty ad cag. Pbr: id qd nequit pfecte sine alio ognosci, dicit rpty transcendle ad illud; sd caa ut talis nequit pfecte ognosci sine effu, nec effus ut talis intelligi pt sine caa: go. Liquet mir: qa nequit intelli-

gi

gi, quin intelligat qd alicujus sit caa, nec effus intelligi pt, quin intelligat, alicujus ee effy: n eni opatibilis e mephe definitio caa, qui effus vel in obliquo includat: silit opatibilis e definitio effus ut talis, qui caa ingrediat in illy. non

SOLVUNTUR ARGUMTA

Obj 1o oa 1y: hic aus Prus existit ex se het repsentare Pry: go Pro n existente, illy n repsentat; sd hoc e aij deficere: go Pro n existente aus deficeret, qd e onecti. 2o: talis aus ex se het repsentare Pry, et n chimerg: go. 3o: talis aus het repsentare sm Pry existentg; sd Prus existens nullomoo e chimera: go. 4o: mutato obto, mutat aus; sd si Prus eet chimera, mutaret obty: go et aus. 5o: talis aus, Pro n existente deficit in ee veri: go et in ee aus. Ad 1y dquo ans: ex se het repsentare vel vere vel false, odo; determinate vere, ngo. Aus ex se sm het repsentare suy obty; qd autg obty se heat sicut repsentat pr illy, ab au n pendet.

Ad 2y dquo ans: et n chimerg abte, odo; ex suppoe qd Prus sit chimera, ngo. Aus sm het repsentare Pry; qd autg Prus sit vl n sit chimera, n dpdet ab au. Ad 3y dquo mg: repsentare Pry, vl pole, vel impole, odo; pcise pole, ngo. Ad 4y dquo

mg:

mg: mutato obto in ee obti; odo; in ee polis, aut
impolis, ngo. Aus n'e indifferens ut hoc vel illud
obty repsentet; è autz indifferens ad veritatz, vl
falsitatz. Hinc ngo cog ad 5y: qa aus in ee aus
dicit rpty transcendlz ad obty; in ee autz veri
sm dicit rpty pdicamlz, cy veritas fralis n'sit
adqte intrica aui otingentz vero, licet aui es
sealitz vero sit adqte intrica; quo su intelli-
genda ss dicta in loga, disp. 2a, sec. 3a n° 147

Obs 2°.

deficiente tro n' dat rptus transcendlis ad illy,
cy ostituat pr ty: g°. 2°: obty ognis è caavy illi-
us; sd obty qd n'existit au, nil pt au caare: g° Ad
1y dquo ans: deficiente tro in ee tri, odo; in ee po-
lis, aut impolis, ngo. Et dquo inclusg: ostituit
pr illy in ee polis, aut impolis, ngo; in ee tri,
odo; Ad 2y dquo mg: è phyce caavy, ngo; inteolitz,
et motive, subdquo: obty motivy, odo; puré tra-
vy, ngo. Et dquo mj: obty qd n'existit nec phy-
cè, nec inteolitz, nec in se, nec in alio, odo; psise
phycé, in se, ngo. Licet chimera in se phycé
n'existat, suo mõo caat hanc ogng chimera, n'-
utiq pr species pprias, sd pr alienas, quz simul
cy intllu ogng pducunt, ut ex alibi dictis ostat-

Obs 3°.

si aus repsentans obty, refert transdlitz ad illud,
n' po-

n' poterit ognosci aus, quin ognoscat obty;
sd hoc n': g°. Pbr mir: Angelus naalitz ognoscit
ay repræsentantz dona supnaalia; sd n' pt
naalitz dona supernaalia ognoscere: g°. 2°: ao,
uo, visio, et scia onectunt cy suis obtis, ad qz
referunt: g°. Ad 1y dquo mg: quz ognoscat pr-
fecté obty, ngo; impfecte, et saltz apprehensivé,
odo. Et dquo mj pbaonis n' pt natitz ognoscere
apprehensivé, ngo; judicavé, et pfecté, odo. Suf-
ficit appreheo tri ad ogng relaois transcendlis;
appreheo autz tri supnaalis n' excedit vires na-
ales Angeli. Ad 2y, pmisso anti quoad 4q ptz,
quz á pluribs negat, ngo cog: ng ans sm pbat
qd nos ocedimus, nempe oẽ onlong ee rpty trans-
dlz; n' autz è oã.

Observa: qd id qd respicit trans-
dlitz aliud, n' debet illud respicere ut finz, et ut
pfecrz sui: qa licet maa ita frz recipiat, ideo
è [illegible] maa cy sit poa, et entas in pleta, oplet,
et pficit a fra, quz è aus. Observa itz: qd qui De-
um ognoscit, ognoscit etiz oia polia, n' quidz judi-
cavé, sd apprehensivé; nec itz sub pprijs optibs,
sd sub raoe aliqua oni: ng licet Deus dicat rpty
n' ad raong ong, sd ad ipsas induales differeas
effuy, ut docet Hurtado; n' opus è ut illz raoes
in pticulari ognoscant, sd sat è, si sub aliqua rao-
ne

ne oni ognoscant. licet enj ex pte obti ñ dent
raones illq oñes, ideo q caã ñ tret ad illas; dant
trñ ex pte caũs. Hinc ognd illa polij Dei opreheo-
nq ñ arguit: nq ñ pbat, Dey ognosci oi mõo quo
ognoscibilis ẽ, et oi claritate, qua xã suy merity pe-
tit ognosci, qd ad opreheonq ẽ nariy ~ ~ ~ ~ ~

SECTº ULMA UTRUM CAÃ ONECTATUR mephé CUM POSSIBILITATE EFFUS, ET E ÕA?

Non ẽ sermo de caĩs intricis, quq ab effusuon dis-
guunt: certy ẽ loge onecti cy illo: quare sm de caĩs
extricis ẽ quqõ. Nec itq quqrit de oneone caq cy poli-
tate extrica, et illa vã: hqc enj indiscta ẽ a caa, ut
diximus. Quare sm agimus de oneone caq cy polita-
te intricã effus. Nec itq ẽ quqõ de politate intrica
in statu abto: nq certy ẽ apud oẽs, Dey ñ onecti cy
existeibs. Unde lis tota ad politatq in statu odio-
nato devolvit.

Dico ucẽ, et ulmo: Deus ñ onectit me-
phé cy politate poliy, nec cy impoliy impolitate;
nec ẽ õã. Pbr 1º ex Dº Anselmo in Monologio, cap. 3º:
<u>an dicendy qd si nullo mõo eet creaã, nequaqug eet</u>
<u>verby illud qd ẽ summa, et nullius indigens essea?</u>
Ex quibus sic: Deus ñ onectit cy ẽo, qd etsi nullo
mõo eet, adhuc eet Deus; sd si creaã oĩs nullo mõo
eet, adhuc eet Deus, ex Dº Anselmo: gº. Maĩ ex naã
oneonis liquet. Mir evidqs ẽ, ñ sm de creaã in statu
exis-

existeq; sd etiq in statu politatis: nq qui dicit <u>nullo</u>
<u>mõo ẽẽ</u>, ñ sm excludit autq existeq; verij etiq, et
polq.

Pbr 2º ex Dº Hyeronimo in psalm. 15 ubi: <u>cre-</u>
<u>aĩs ñ indiguit, neq postqug factq ss, nec antea</u>. Hyc
sic: Deus ñ indiget creaĩs polibus, nec existeibs;
sd illis qgeret, si onecteret cy politate poliy: gº. Pbr
mir: si Deus onecteret cy polibus, cuq eent opus ad-
existendy Dey; sd ex Dº Tha, si crer eent opus ad exis-
tendy Dey, Deus illis indigeret: gº. Rent Adversarij
ocedendo, Dey a polibus depdere, et eis indigere, tan-
qug puro tro oneoĩs; ñ autq tanqug a pficiente, vl
oplente, aut dante ẽẽ, cy Deus a creaĩs nullq pfeo-
nq accipiat. Neq enj (inquiunt) 1y dpdeq genus in-
digny ẽ Deo; secus 2y.

Dã tn 1º: eo mõo quo Deus ñ qget
creaĩs postqug factq ss, nec eis indiguit antequg eent,
seu dy erant põles; sd postqug factq ss, eis ñ qget, ad-
huc tanqug puro tro oneonis: gº. Dã 2º: Dey qgere cre-
aĩs existeibus, adhuc tanqug puro tro oneonis, ẽ ejsqge-
re exigea indigna Deo: gº pariq. Dã 3º: Dey qgere
polibus tanqug puro trõ oneonis, ẽ Dey ñ põe oserva-
ri sine polibus; sd Dey oservari ñ põe sine polibs
ẽ ab eis depdere, dpdea indigna Deo: gº. Pbo mj: Dey
depdere a polibus tanqug a quo accipiat ẽẽ, ẽ Dey de-
pdere ab illis, dpdea indigna Deo: gº depdere ab illis,
tan-

tanquã à quo ɔservão; seu eẽ depdeat, è depdere depdea indigna Deo.

Patet ɔoa: qã sicut accipere eẽ ab alio è sibi n eẽ sufficientẽ ut sit; ita ɔservari n poẽ sine alio, è sibi sufficientẽ n eẽ ut ɔservet, et in suo eẽ pseveret. Licet eni creaã per vi, et phyci influxu Deo n potet ɔservaõnẽ, at re va (quid qd de vocibus sit) sine illis sibi sufficiens n è, ut ɔservet: quamvis eni maã neq suu eẽ, neq ɔservaõnẽ in illo accipiat p vi, et phycu influxu à fa; qã tñ sine illa, rã õnẽ senteẽ ɔservari n pt, in ea sentea illà indiget, indigea tali, quẽ Deo eet rugnans, si illã haberet.

Veru dices, fiẽ ɔplere maẽ, n ita creaãs pfeonẽ Dei; cæteru hoc absurdu ex ɔneõe deduco, et pbo 1o: licet maã n accipiat eẽ, et ɔservaonẽ à fa, qã sine illa eẽ pt, in prijs Adversarioru, eà indiget, tanquã ɔplemto sui, et pfeonis: g° silit. 2°: caã quẽ licet in se habeat virtutẽ ad aliquẽ effu, nisi ɔjungat cu alia, quẽ illu simul pducat, n het plenã, et adqtã sufficieã in au 2° ad illu pducendu: nã ex utriusq caẽ virtute plena sufficiea resultat: g° sufficiea essendi, quẽ licet in se sit ɔpleta, et pfecta, si tñ hic, et nunc ɔjungat cu alio, sine quo eẽ n pt, n è plena, pfecta, adqta, et oĩ̃oda, sd ɔplet ab illa.

Tanti depdeã facio, ut vel Dei

ex-

ex hoc uõ capite oĩno reijciendã eẽ ɔneonẽ psentiam. Qua ppt omissis alijs pbaonibus, pbo, jã 2ã ɔcluois ptẽ 1°: qd n è, sd erit, n depdet, sd depdebit ab alio; sd pole au phyce n è, sd erit: g° au phyce n depdet à Deo, sd depdebit; sd qd au phyce n depdet, au cu Deo n ɔnectit: g° 1°: Deus n caat pole in eẽ polis, cu ita sit incaabile; sd pole in eẽ talis n ɔnectit cu caã quẽ illud in eẽ talis n caat: g° 2°: qã sequẽret ɔã D. Thõ, qd nullu eet pole in se, et 2ũ se; sd oẽ eet tale p ordinẽ ad suas caãs. Tu etiã qd hẽc est bona ɔoã: ideo effus è polis, qã Deus pt illu caare, qd è falsu.

Ad finẽ observa: qd dictu è de Deo rõtu poliu, dicendu etiã eẽ de oĩ caã creata rõtu suoru effuu, et è ɔã. Tu paritate raonis: tu qã caã n ɔstituit potens pducere effu p ejus politatẽ, sicut effus etiã n ɔstituit potens pduci p caẽ politatẽ, ut in phyca diximus: g° adhuc politate effus deficiente, caã qtũ è de se, erit potens pducere effu; et effus, caã deficiente, erit potens pduci; qd è n ɔnecti. Observa insuper: Deu ɔnecti cu impoli theomaco, qd è ymte opposĩtu Deo: nã altero Deo, mendacio Dei et existẽibus, verus Deus deficaret; n ita cu impoli, qd insonis vocant, seu Deo imte n opposĩtu; qã licet chimæra existeret, n hoc ipso p locu intricu Deus deficaret.

SUBSECo ULMA. SOLVUNTUR ARGUMTA.

obs-

Obs 1° ad hoc: ideo rugnat cnex Dei cu potibus qa sequeret ex illa qd Deus dependeret ab illis, et eis indigeret; sed hoc e falsu: g°. Pba min: licet Pater Æternus nectat cu Filio, ex hoc n sequit qd ab illo dependeat, et eo indigeat: g° pariter. Retorqueo: pductio Filij Divini n arguit dependentia in Filio: g° nec creatio pductio arguit dependentia creaturae. 2°: pductio Filij Divini stat sine causalitate: g° et pductio creaturae. Negabis conseq: qa de Divinis ad creata n tenet paritas: g° responsu accipe. Et praeterea cnex Patris cu Filio e cnex logica, mediante seu in 3, quae proprie dependentia n arguit, qa terminus n facit aliud; secus e in cnexione metaphysica, in qua terminus sit aliud, et n alius, rigorose arguit dependentia.

Obs 2°

etiam ad hoc: ex cnexione sequit qd Deus a creatis dependeat, qd sit indigens, et sibi n sufficiens, cu expectet aliunde possibilitate rerum, sibi indebitam, ut sit absolute oipotens. 2°: ut Deus sit tan subjective, quam terminative absolute potens, indiget possibilitate termini: g°. Ad 1m ngo assumptum, et dquo inclusum: ut sit subjective absolute oipotens &c, ngo; ut sit tan subjective, quam terminative oipotens, subdquo: expectat ex necessitate, et indigentia sui, ngo; ex indigentia termini, cdo. Et sub eisdem terminis ad 2m. Potentia subjective absoluta e ipsa virtus absoluta Deo intrinseca; potentia terminativa e causalitas effectus ut pducat, e effectui intrinseca, quae erit absoluta, si nullam cnexionem expectet, ut exerceat; erit vero cnexionalis, si aliquam spectet.

Quae cnexio si se teneat ex parte effectus, illi dicet intrinsece; si autem ex parte causae, vel disponentis, erit ipsi extrinseca. Similiter discurre in causa. Unde vides: qd potentia subjectiva sit parte intrinseca causae; terminativa vero sit pdicata intrinseca effectus: ex qua duplici potestate absurde dices posse Deo adaequate intrinsecam resultare: nam in illa involvit potentia subjective absoluta, quae Deo intrinseca e; et terminativa, quae ipsi omnino e extrinseca. Quare potentia subjective absoluta sibi sufficientissima manet, etsi ois potentia terminativa deficiat, qa quantum e ex se, oia pt pducere, licet n oia possint pduci a Deo: qa haec impossibilia, ut bene Dus Thomas, n e impossibilia potentiae; sed impossibilia termini: unde convenientius dicit qd ea n possunt fieri, quam qd Deus n possit ea facere.

Obs 3°:

deficientibus possibilibus, deficerent in Deo attributa justitiae, misericordiae, libertatis, et fidelitatis; imo libertas, et dominium Dei in creaturas: g°. cstat ans: qa dominium stat in facultate disponendi pro libito de creatis; qd sine illis esse n pt. 2°: deficientibus possibilibus; deficit in Deo haec scientia, quam nunc habet, Petrus vg a e possibilis: g°. Retorqueo in existentibus. Deinde ad 1m ngo ans, et dquo pbaonem: stat in facultate 2m totum qd dicit, ngo; 2m rectum, cdo. Ad 2m dquo ans: deficit posive, ngo; ngave, subdquo: quoad entitatem, ngo; quoad [redacted]terminaonem, cdo. Justitia, et reliqua Dei at-

attributa 2ũ rectũ qd dicunt, ss ipsa pdicata esse-
alia Dei, qꝫ sine creais eẽ poss; qd võ dicunt in-
obliquo, seu connotant, ss ipsꝫ creꝫ.

Pro soluoe 2ᵉ adver-
te: difficultatꝫ eẽ cnꝫ in Theologia circa scĩꝫ Dei,
hujus ꝗ aũs liberos, in quo stent? Pro nunc pla-
cet libertatꝫ cstituere in traone ĩrĩ ngavé, et
deffectibili, ita ut libertas duo dicat; alterũ Deo-
intricũ, et cũ ipso idficatũ, nempe, ipsa entatꝫ Dei;
alterũ ngavé defectibile, et á Deo disctũ, nempe,
traonꝫ ad obtũ: unde deficeibs polibs, ñ deficit
in Deo scĩa quoad entatꝫ: nꝫ eadꝫ entas Dei perse-
verat; deficit võ quoad traonꝫ, qã ñ trat ad obtũ
ad qd poterat trari; sd absꝗ defu Dei, cũ traonꝫ de-
ficere sit sm deficere obtũ: qd speculi explo patet:
nꝫ idꝫ speculũ manet, sive repsentet obtũ, sive
ñ; dũ autꝫ obtũ qd repsentare pt, ñ repsentat, de-
ficit á repsentando; verũ absꝗ aliqua sui intrica
mutaone, aut defu

Obs 4º: Deus ex suis intricis in-
fert disctionꝫ polis ab impoli: gº. Pbr ans: Deus
ex suis intricis é potens pducere pole, et ñ impo-
le: gº. Retorqueo: gº Deus infert disctionꝫ existeis
ab impoli: nꝫ aliꝫ se het rẽpte hujus, et illius: gº
cnectit cũ existei. In fra ngo ans, et dquo pbao-
nꝫ: é intricé potens subtivé abté pducere pole, et
ñ impole, ngo: qã qtũ é ex se utrũꝗ pt pducere;
tan

tan subtivé abté, quꝫ travé abte, implicas
intris: nꝫ si é potens travé, quomõ ex intri-
cis Dei? Deus sm pt ex suis intricis, qd pt sub-
tivé; qd autꝫ travé pt, ñ é ex intricis Dei; sd ex
intricis tri, qꝫ extrica ss Deo. Quare nec poã
trava pducendi pole, nec impoã trava pdu-
cendi impole, intrica é Deo; sd ipsi penitus ex-
trica.

Dices: Deus qtũ é ex se pt pducere Pũ si sit
polis; ñ võ si sit impolis: gº infert ex suis intri-
cis utrũꝗ cdionꝫ: gº 3º ex suppone qd Pus sit
polis, Deus het poꝫ tan subtivé, quꝫ travé abtũ
ad illũ pducendũ: gº Ad 1ũ ngo ans: Deus enĩ qtũ
é ex se, sm dicit sua intrica pdicata, et ab cialis
pscindit. Ad 2ũ ngo ans: licet enĩ ego possĩ vide-
re Regꝫ, si sit Mexici; ñ infero, cũ eã Mexici.
Ad 3ũ ngo ans: qã lũ het denotat poꝫ travꝫ Deo
eẽ intricꝫ, qd é falsũ.

Qui pot aliqᵈ sub aliqᵃ cdione, illꝫ infert: gº D. pot producere Pᵘm sub cdione, qᵈ sit polis: gº

Obs 5º: Deus qtũ é ex se pt co-
existere Pro, et ñ duplici cadictorio: gº Pbr ans: si
coexisteret duplici cadictorio, coexisteret Pro,
vgi; sd alias ñ coexisteret: gº Pbr mir: in cau co-
existeret careꝫ Pri; sd coexistens careꝫ Pri, nco-
existit Pro: gº Ngo ans quoad utrũꝗ ptꝫ. Deus
qtũ é ex se sm dicit sua pdicata intrica; illa
autꝫ coexistea é Deo extrica: unde qtũ é ex se,
nec-

nec Pro, nec duplici ɔadictorio coexistit. Hinc nga suppoty pbaõis: qã tan Deus necessitatus ė ad coexistendy oiexistei. si auferant to qfyė ex se, ɔque mg pbaois: coexisteret Pro sm, ngo; et ejus careg, ɔdo; et negamj: et eisdẹ̄ tris excepe pbaõng. Qui careg sm coexistit, ṅ coexistit Prõ; very qui careg simul et Pro coexistit, ubi ꝙ coexistit.

Obs 6. Deus pt pducere chimerg, si hęc sit polis: gº sm pt pducere pole. 2º: poã in me ad pducendy Dey, si sit pducibilis à me, ė negatoria, et similit poã formicę ad pducendy Angely: gº pariẕ. Ad 1y dquo coens: sm pt pducere pole, qd nunc dat, ngo; qd nunc dat, et etig qd tunc daret, ɔdo. Ad 2y ngo cõg: qã illę ppones in anti ss tan subtivė, quę travė ɔdiõnatę; secus poã Dei ad chimerg: ng cy Deus sit ex se detratus + qdqd ė pducibile, + ut chimera possit pducere; ṅ dicimus qd hęc debeat eė pducibilis à Deo: hoc sanė ridiculy foret; sd sufficere qd sit pducibilis; Ut vo Ego possy Dey pducere, ṅ satė qd sit pducibilis; sd opus ė etig qd sit à me pducibilis, cy ṅ sy detratus ad oē pducibile pducendy.

Dices: Deus ṅ pt pducere qd ṅ ɔtinet, sd ṅ ɔtinet chimerg: gº. 2º: poã pducva chimerę ė chimera: gº. 3º: frustra ė poa, qę ṅ reducit ad aċy; sd talis ė poã rptu chimerę: gº. Ad 1y ngo mj: qã licet chimera ṅ ɔtineat in oi poa, ut inquit Dus Thas, 1ª pte, qº 25 art. 5º in corpore; hoc ṅ ė ppẕ defy Divinę oipōę, quę qty chimerę nulla facta ė ex se, chimerg ɔtinet, et pt pducere. + Ad 2y dgº ... supponē ... ali qua facta ng. Ad 3y dgº

Ad 2y: poa extra suppõne ddt. ali qua facta ng.

mg: quę ṅ pt impoã sui, ɔdo; impoã tri, ngo. Quod sacerdos ṅ possit absolvere poenitentę, nisi ritė sit dispotus, ṅ pbat, in sacerdote, vel ṅ eē ptestatę; vel dispong ab eo phycė, et effecvė pdere: cy hęc aus sit poenitentis. ex Tridentino: penes ꝙ ipsy poenitentę erit, si ṅ absolvat, qã dispong negligit nãrig

Obs 7º: ut salvet libertas ṅ sufficit qd voluntas qty ė ex se, possit ponere, vel ṅ ponere aċy: ng hoc ~~est~~ liet voluntas pota phyca detraone: gº pariẕ. Dgº ans: ut salvet libertas in aū lº remoto, ngo; in aū lº pximo, ɔdo. Libertas in aū lº remoto ss sm pta intrica voluntatis; in aū autę lº pximo, dicit ultra cęteraa ɔpria, inẕ quę ė carea impedimti inauferibilis à caā pr positionę effus, ideo cy phyca pdetraõne ṅ salvat libertas. Rursus phyca pdetraõ se tenet ex pte caę: unde eę reddit impotentę; impolitas vō chimerę vg. ṅ se tenet ex pte Dei, sd ex pte rei, unde Divinę poę ṅ lędit. In supi: libertas in aū lº pximo ṅ ė adqtė intrica poę; poa vō subtivė abta Deo ė adqtė intrica: quare

re ut hęc salvet, sufficit qd Deus qtũ ē ex se pos-
sit tũ pducere, licet tũ aliunde repugnet.

Obs 8:

Deũ deficere ex hypotesi impoli n̄ ē impfco. Pa-
tet: nã si ṗ alĩ Deus existeret, Deus deficeret; sd qd
polia deficiant ē impole: g.° 2°: ex impoli sequit
qdlibet; sd qd polia deficiant ē impole: g.° sequit
Deũ deficere, qd ē ɔnecti.° Ad 1ũ dquo mg: deficere ex
hypothesi impoli, quę Deũ de facto arguat defectuo-
sũ, ngo; n̄ ita, ɔdo, et ē sã mĩ, patet ꝗ dispatas ad
inclusũ: qã illa potius unitatẽ Dei ɔmendat, quã
defũ aliquẽ arguat; secus in cãu. Ad 2ũ dquo mg: se-
quit qdlibet ɔnexũ cũ impoli, ɔdo; disparatũ, ngo;
alias sã pducentẽ sequeret qd ɔnectat, et n̄ ɔnectat;
qd implicet, et n̄ implicet ɔnẽo, qd ē reflexē implica-
re, ṗinde ꝗ abtẽ implicaret. Nota: qd deficieĩbs po-
libus, n̄ deficerent ṗut ɔtenta in Deo

Obj.s 9°: Deus ne-
quit existere quĩ creẽ sint pôles, vel impoles: g.° sal-
tẽ vagē ɔnectit cũ illis. 2°: nulla poã pt existere si-
ne suo obto; sd polia ss obtũ oĩpoẽ: g.° 3°: Deus ɔnectit
cũ hac veritate: si Peus sit polis, oĩpoa poterit illũ
pducere; sd hęc veritas includit Pri politatẽ: g.° Ad
1ũ dquo ans: nequit impoã suĩ, ngo: qã si creẽ nec erunt
poles nec impoles, adhuc Deus qtũ ē ex se, existeret,
impoã creaarũ, ɔdo: qã istę ex se necessitatẽ ss, ut
sint

sint poles, vl impoles. Ad 2ũ ngo mg: qã Deus exis-
tere pt sine existeĩbs, quũ obtũ ss oĩpoẽ. Ad 3ũ dg.°
mg: ɔnectit cũ hac veritate 2ũ totũ qd dicit, ngo; 2ũ
aliquid, nempe, oĩpoẽ, sub hac ɔdĩone: m.phẽ, ngo; logē ɔdo.
veritas obtiva ē obtũ aũs, qd obtũ ē oĩpoa, cũ qua
Deus logē ɔnectit.

Obs 10: ex necessitate quã Deus het
ad existendũ infert politas Pri: g.° Ptuans: ex ea
necessitate infert, Deũ existere in oĩ cãu poli; sd ca-
us politatis ē caus polis: g.° 2°: Deus raoe indpdeẽ
pt existere, si velit, sine existeĩbs: g.° raoe oĩpoẽ
pt existere cũ illis, si velit; sd hoc n̄ pt, si polia red-
dant impolia: g.° 3°: Deus ɔgnoscit in se, et Beati
in Deo polia tanquã in medio obtivo: g.° Ad 1ũ ngo
ans, et ɔsq̃ pbaonis, quã n̄ infert. Aliud ē qd Deus
existat pcãu politatis Pri, qd ē vũ; aliud qd infe-
rat hunc cãũ politatis, qd ē falsũ. Ad 2ũ dg.° sub-
sũptũ: hoc n̄ poet, impoã suĩ, ngo; creaarũ, ɔdo.
Ad 3ũ dg.° ans: tanqã in medio ɔnexo, ngo; transcdẽtiz
relato, ɔdo: et ita etiã ɔgnoscunt in Deo existea.

Obs 11:

pfeoꝛ ē oĩpoa ɔnexa, quã inɔnexa. 1°: qã ita ē
tãr subtive, quã trave indefectibilis, secus hęc. 2°:
qã illa ē intrice abte pducua; hęc sm ɔdĩonatē. 3°:
illa ē intrice ɔpla in raone virtutis pducuę; n̄
ita hęc. Ngo ans, et ɔsq̃ pbaonis: qã illę potius im-
pfeones ss, quã pfeones; cũ enĩ involvant etiã
qd ṗprĩ ē tri, quid ut pfeones sint poẽ. oĩpoa g.° in-
ɔ-